

LA CAMPANA DE GRACIA

DONARA ALMENYS UNA BATALLADA CADA SETMANA

Aquest número 10 cts. per tot arreu

NUMEROS ATRASSATS: DOBLE PREU

ANTONI LÓPEZ, EDITOR

(Antiga casa I. López Bernagosi)

REDACCIÓ I ADMINISTRACIÓ: Llibreria Espanyola, Rambla del Mig, núm. 20, botiga
TELÈFON A. 4115. — BARCELONA

PREUS DE SUBSCRIPCIÓ
Fora de Barcelona cada trimestre: ESPANYA, pessetes 1'50. — ESTRANGER, 2'50

MISTER KELLOGG, DIRECTOR

Quins bons resultats donaria aquest chor, si no desafinesin tant!

La perennitat de Pi i Margall

Veus aquí un altre dels articles del patriarca Pi i Marall. Veus aquí una mostra del seu talent, de la potència del seu talent, del seu liberalisme.

Les doctrines de Pi i Margall són avui més vives que mai. Més vives que les dels que, per vil afany de lucre, es dediquen avui a la política.

A Pi i Margall l'hem de seguir tots els homes d'esquerra: perquè és un temperament viu, abrandat, noble. I perquè aquest republicà, mort, és més viu que els republicans (?) vius.

LIBERTAD, IGUALDAD, FRATERNIDAD

¿Quién sería el primero que reunió estas tres palabras, hoy esculpidas en todos los monumentos de la vecina Francia? Encierran y resumen la presente y la futura revolución de nuestro linaje. El día en que constituyan la base de todas nuestras instituciones, podrá con razón decirse que se ha llegado a la plenitud de los tiempos.

Un siglo llevamos combatiendo por ser libres. En estos cien años, ¿qué de sangre vertido en los patibulos y los campos de batalla! ¿qué de triunfos que enardecían las almas generosas, y qué de derrotas que las sumían en hondo desconsuelo! Renacía el ánimo en los vencidos, y se volvía con más ardor que nunca a la pelea.

¿Se peseleaba sólo por la libertad? Tendían a la igualdad las mismas clases medias. Abolían los señoríos y los privilegios de sangre, desamarayorzaban los bienes de los nobles, vendían en pública almoneda los de las comunidades religiosas, y querían sujetos a unos mismos tributos, unas mismas leyes y unos mismos tribunales todos los ciudadanos.

Acentuóse el espíritu de igualdad en el seno de la Convención francesa, y dió margen a tumultos cuando no había aún caído la República a los pies de Bonaparte. Apareció Graco Babeuf, y predicó y quiso realizar por la distribución de bienes la común ventura; y aunque fracasó en la empresa y pagó con la vida tan atrevido intento, dejó esparcida al viento una idea que no tardó en ser objeto de largos estudios y mayores luchas.

La felicidad común y el equitativo reparto de los bienes absorbieron pronto la atención de hombres de talento, y engendraron sistemas sociales que fueron de cada día alentando más en las clases ínfimas la esperanza y el deseo de elevarse en condición y fortuna al nivel de las superiores. El año 1848, el sentimiento de la igualdad era ya formidable; rebose de Francia y se derramó por las demás naciones.

Ocurrió años después un hecho memorable. Habían ido abandonando los trabajadores los sistemas que un día acariciaban, y el año 1862 empezaron a buscar en el establecimiento de una asociación internacional y en la adopción de un programa común la igualdad porque suspiran. Por largos debates, por muchas vacilaciones y por no pocas vicisitudes han debido pasar y han pasado; pero han venido todos o casi todos a tomar por fin el colectivismo. Sólo acerca de los medios y la manera de cumplirlo andan discordes.

La guerra por la igualdad data, como se ve, de años remotos y tiene ya su bandera. Avanza y crece en ardor a medida que la sustentada por la libertad declina y se acerca a su término. Seguirá, a no dudarlo, porque la igualdad, sobre ser la fiel expresión de la justicia, es el necesario complemento

de la libertad política. Sin la igualdad, es para los más de los hombres la libertad una mentira.

Se engañan los que dicen que esta revolución no es viable. No lo permiten creer los muchos años que lleva de vida, el vigor con que por ambos continentes se difunde, las formidables huelgas a que frecuentemente da origen, las sangrientas batallas con que ha estremecido el suelo de Europa, las llamadas que de continuo surgen del fondo de la sociedad, signo inequívoco de que el volcán arde y es fácil que arroje un día torrentes de fuego por los bordes de su cráter.

La igualdad es el segundo término de la triada que rige y gobierna el mundo. Es na-

tural que encarne como la libertad en nuestras instituciones. Será entonces fácil que se realice el primer término: la fraternidad entre todos los hombres, esa fraternidad tan inútilmente encarecida por todas las iglesias.

Se anuncia tremendas catástrofes. Las habrá como no se apresuren a prevenirlas los mismos que las temen. Sin que se recurra a la violencia son posibles los más trascendentales cambios, como los que rijan los pueblos tomen, no el interés, sino la razón por guía.

FRANCISCO PI Y MARGALL

Núm. 114.—18 març 1893.

SIGNATURA DEL PACTE KELLOGG CONTRA LA GUERRA

EL DIA 27 D'AGOST, A PARIS, AL SALO DEL RELLOGE DEL "QUAI D'ORSAY" FOU SIGNAT PER QUINZE POTENCIES EL PACTE QUE DECLARA LA GUERRA FORA DE LA LLEI

"El Pacte anuncia al món una gran esperança. Ara serà necessari organitzar la pau."

BRIAND."

TEXT DEL PACTE

I. Preàmbul.—Tenint el sentiment profund del solemne deure que els atany de contribuir al bé de la humanitat; persuadits que ha arribat el moment de renunciar francament a la guerra com a instrument de política nacional, a fi de perpetuar les relacions pacífiques i amistoses que existeixen actualment entre els seus pobles; convençuts de que tots els canvis en llurs relacions recíproques no han d'ésser procurats sinó per mitjans pacífics i ésser realitzats en l'orde i en la pau, i de que tota potència signatària que procurés en l'esdevenidor servir els seus interessos nacionals, recurrent a tal fi a la guerra, hauria d'ésser privada dels avantatges resultants del present tractat; esperant que, animats per llur exemple, la resta de les nacions del món s'uniran a aquests esforços humanitaris i, en adherir-se al present tractat des de que entri en vigor, posaran llurs pobles en situació de beneficiar-se amb les seves estipulacions, unint-se així les nacions civilitzades del món en una renúncia comuna a la guerra com a instrument de llur política nacional, han decidit celebrar un tractat.

II. Clàusules.—Article primer. Les altes parts contractants declaren solemnement, en nom de llurs respectius pobles, que condemnen el recórrer a la guerra per solucionar les controvèrsies internacionals, i que hi renuncien com a instrument de política nacional en llurs mútues relacions.

Article segon.—Les altes parts contractants reconeixen que la reglamentació o solució de totes les diferències o conflictes, de qualsevol origen i naturalesa que puguin ésser, no pot sorgir entre elles i no haurà d'ésser cercada mai sinó per mitjans pacífics.

Article tercer.—El present tractat serà ratificat per les altes parts contractants conforme a les exigències de llurs constitucions respectives, i produirà efecte entre elles des de que els diversos instruments de ratificació hagin estat dipositats.

Aquest tractat, quan hagi estat posat en vigor, conforme al que es prescriu en el paràgraf precedent, quedarà obert el temps que sigui necessari per a l'adhesió de totes les altres potències del món. Cada instrument establert l'adhesió d'una potència serà dipositat a i el tractat serà immediatament, després d'aquest dipòsit, efectiu entre la potència que doni així la seva adhesió i les altres parts contractants."

La màgia de l'electricitat

Tots els progressos es paguen.

L'electrificació dels camps és un progrés notable: quan tots els poblets tinguin electricitat, la gent hi viurà millor, malgrat la lletgesa dels pals i dels pilons de ciment armat que enlletgeixen el paisatge, malgrat els transformadors elèctrics que tenen l'aire de màquines infernals.

Però quan hom espera miracles de l'electricitat, quan hom la creu sobretot capaç de retenir els joves als poblets, creiem que hom s'enganya singularment.

Tots els nois s'interessen per l'electricitat i el cinquanta per cent no somnien més que ésser electricistes.

Com els ferrocarrils han fet desertar tants camperols dels camps, en oferir tantes places als que un dia han considerat l'agricul-

tura com un ofici massa dur, l'electricitat donarà als petits pagesos noves ambicions.

L'ofici d'electricista és net. No sembla aclaparador. Quan l'obrer ha acabat el seu treball no en porta cap marca durable sobre el cos ni sobre els vestits. Pot presentar-se a tot arreu. Anar al cinema sense fer-se una "toaleta" completa. A més a més, és un ofici on la intel·ligència hi té la seva part. No creieu que això és temptador?

Sens dubte, per ésser un electricista complet, cal passar per les escoles, que ja vessen d'alumnes. Però tots els nois no somnien en saber-ho tot. Amb uns mesos només d'aprenentatge tenen la pretensió de guanyar-se bé la vida.

I hom veurà que aquesta electricitat, de la qual hom tant espera, provocarà més la deserció dels camps, on les condicions d'existència s'hi farà encara més penosa.

Diàleg dels desco-

neguts

EL GRAN PROBLEMA

—Hola! Feia dies que no ens vèiem.

—I ben content que jo n'estava

—Home! Com m'ho he de prendre, això?

—Prengui-s'ho com vulgui.

—Que potser està ofès amb mi?

—Home, la veritat, tant com ofès, no.

Però m'amoïna.

—L'amoïno?

—Sí, senyor. M'amoïna, perquè vostè no és un amic meu...

—Millor, home! com menys amics es tenen, millor!

—...I perquè jo no acostumo a dialogar amb qui no és amic meu.

—Però això és un costum absurde.

—Per què?

—Perquè si només es pogués parlar amb els amics, la gent no parlaria amb ningú i perdria l'habitud de parlar.

—Sigui com sigui, aquests diàlegs amb vostç em desp'auen. Jo no el conec a vostè...

—Ja em coneixerà.

—No sé si es dedica al comerç o a què es dedica.

—Que potser li han demanat informes?

—No, però me'ls poden demanar. I jo, si me'ls demanen, hauré de dir que vostè és un desconegut, que soc amic d'un desconegut.

—No s'hi amoïni.

—Sí que m'hi amoïno, m'hi he d'amoïnar. Jo no sé, per no saber, ni quines idees són les seves.

—Això no l'ha de preocupar. La qüestió és tenir idees, siguin les que siguin. Quan es tenen idees, la gent s'entén.

—Doncs, com és que no tota la gent s'entén?

—Perquè no tota la gent té idees. Veul! Nosaltres ens entenem.

—A mitges.

—Val més poc que res. I, sobretot, resollem el gran problema.

—Nosaltres? Quin problema?

—El de passar l'estona

—Però no diem res interessant.

—Es que vostè creu que hi ha algú que digui quelcom interessant?

ANDREU BOSCH I BADIA

Correu de l'estranger

El feixisme a l'escola

Hom recordarà que, al començament de juliol, el Duce modificà el seu ministeri i substituï en el d'instrucció pública a Fedele per Belluzo. Aquest reemplaçament comença a donar els seus fruits. Mussolini trobava que amb Fedele la "feixització" de l'ensenyament no avançava prou de pressa. Estimava que la Universitat italiana, després de l'Escola primària fins al cap d'amunt de les institucions escolars, no estava prou suficientment unificada. El Duce no aprecia gaire, com és sabut, la independència intel·lectual i l'esperit crític. La seva doctrina és la de que les ànimes italianes cal que estiguin amarades de feixisme des de bon principi; modelades pel feixisme; absolutament devotes del patriotisme feixista. No admet en això la menor resistència.

Així pren precaucions per que el personal d'ensenyament es plegui a una disciplina intransigent i per que els escolars o els estudiants no s'extraviïn en els camins que els menarien a un altre ideal i no a l'ideal feixista. Adhuc els tractats esportius, que no són considerats estrictament

feixistes, han estat prohibits. Existeix a Itàlia un atletisme oficial, fora del qual no hi ha salut possible.

El senador Giovanni Gentile havia elaborat un pla d'educació general que, en el seu conjunt, satisfia Mussolini. Es aquest el pla que ha estat reprès i amplificat pel nou ministre d'Instrucció pública.

Comprèn una revisió integral dels programes en el partit feixista. El dictador ha demanat, en efecte, un text únic per als manuals escolars, que cal posar a les mans dels joves. No hi ha més que una història feixista, una moral feixista, una filosofia feixista. Al mateix temps tots els mestres, que no es plegaran exactament al pensament dictatorial, seran reemplaçats per homes més dúctils i completament convençuts de que la llei feixista és única i suprema!

No ens volem revoltar contra tal o qual sistema universitari, adoptat pels països estrangers. Però, no deixa de topa contra la nostra sensibilitat, l'autoritarisme absolut del mètode feixista i la seva negació de tota llibertat espiritual. Lluís XIV deia: "L'Estat soc jo". Mussolini reprèn aquesta fórmula en afirmar: "L'Escola italiana soc jo".

AQUEST NUMERO HA ESTAT VISAT PER LA CENSURA GOVERNATIVA

D'ACTUALITAT

Veritablement, hem arribat en una època en que tota l'ocupació de la major part del jovent es conclou en una sola idea: l'esport.

Aquesta paraula és acariciada i afalagada pel fanatisme, amb un grau tan elevat, que sol sobrepassar de la moderació i dels límits traçats per tota persona sensata.

Seria absurd i il·lícit acceptar la tesi de que l'esport s'hauria d'excloure de les funcions de la vida. Altrament, fóra impossible prescindir d'aquests actes.

En primer lloc, tota classe d'esports moderats donen fortalesa a l'esperit, aclareixen la memòria rendida per treball, donen línia esvelta al cos, fan renéixer la salut i la vida, i destermen l'abatiment i el mal humor.

L'excés de l'esport fa que moltíssims joves visquin d'espatlles a l'idealisme i al progrés del nostre poble. Abstrerts amb les seves cabòries, fullejant periòdics i llibres esportius, recollint en la seva mirada àvida els campionats, les curses, la boxa, les "còrridas", no es donen compte de que, la seva intel·ligència i el temps que perden, fan falta a idees molt més avançades i enlairades, a la cultura i a la vida social, principals factors de la civilització dels pobles.

No és una veritable llàstima que homes que pretenen ésser intel·ligents, que han estudiat i s'han il·lustrat correctament, es deixin portar per la malaurada corrent actual, on s'ofeguen en les aigües del fanatisme, de l'absurditat, al caos de la ignorància?

Aquests, que aixequin la mirada en l'aire, els seus ulls que busquin horitzons nous. La veu sentenciosa de la consciència els dirà:

—Homes de poca voluntat. Refreneu les vostres passions, cremeu la ignorància amb

la flamarada viva de la ciència. Preneu exemple dels grans homes que han sorgit de les entranyes de la nostra terra, escampant arreu la llavor de la cultura. Dediqueu gran part del vostre temps a estudiar la vida del vostre poble, escorcollant tots els seus fets, comparant, la vida passada amb la present. Per a quin fi heu vingut al món? Obligació vostra és donar el bon nom a la pàtria, fer-la envejar pel seu elevat grau de cultura, donant-li cada u un nou impuls i una nova idea; cooperant-hi tots unànimement; donant prova, en tots moments, d'unió i companyerisme; desterrant fermament aquest ambient esportiu; allunyant tot el que pugui contribuir a la vostra pèrdua moral i material; fent passar de mà en mà lectures que puguin fomentar en vostre esperit les lleis de la vida social, els drets d'un bon ciutadà.

Amor als pobres. Amor als treballadors que es guanyen difícilment el tros de pa, que han de repartir entre una nombrosa família. Caritat per als pobres infants abandonats a la via pública, que imploren una almoina i un acull, que els seus pares s'han negat donar-los.

Heus ací la vida social. Realment és un xic costós posar en pràctica les fórmules que conté la veritable obligació d'un fill digne del seu poble. Però, per al gran nombre d'habitants que Catalunya té, l'esforç és petit; la voluntat és molt gran.

JOAN VALLESPINÓS ANDRÉS

A Santo Domingo de la Calzada s'ha suicidat el jutge d'Instrucció. La referència periòdica afegeix que s'ignoren les causes.

Cal pensar que tractant-se d'un jutge, les "causes" serien nombroses.

Els obrens flequers de Jerusalem s'han declarat en vaga perquè els pagaven molt malament i els feien treballar quinze hores diàries.

Bé, sí! Pel que es veu és molt necessari que Jesús torni a predicar les seves doctrines de fraternitat a la Judea... i altres països cristians.

A la regió d'Oran es va produir un terratrèmol que causà greus desperfectes a la ciutat i la mort de quatre nens, però en canvi feu sorgir de la terra diversos brollardors de petroli.

Els abassegadors d'oli mineral deuen haver exclamat: "No hay mal que por bien no venga".

Llegir "La Vanguardia" és una de les nostres distraccions que ens fa passar més bones estones: sempre s'hi troben noves tant pintoresques com aquesta que retallem:

"El día 25 del actual fué hallada por un paisano una libreta de ahorros expedida por la Caja de Pensiones para la Vejez y de Ahorro de esta ciudad, a favor de Ana Gómez, la cual se encuentra depositada en la Jefatura Superior de Policía, para ser entregada a la persona que acredite ser su dueño."

PROJECTE DE MONUMENT A LA PAU

—Em sembla que no hi estic gaire segur ací dalt

Ja ho sabeu: el qui hagi perdut una senyora, la trobarà dipositada a la Comissaria de Policia.

A l'hospital de Zamora un malalt andalús es va posar a cantar cançons del seu país com si es trobés a la "Venta Eritaña", i un company de sala, que no podia aguantar el concert, de mal de cap que li feia, li va clavar una senyora pallissa, que per poc l'envia facturat al cententiri.

L'agressor es veu que no devia conèixer aquell adagi que diu:

"Quien canta su mal espanta" perquè, del contrari, en comptes de pegar el cantaire, hauria organitzat un Orfeo format per tots els malalts.

Ahmed Zogu, que fins ara havia estat president de la República albanesa, s'ha fet proclamar Rei de l'esmentat país balcànic; però hom diu que el Príncep de Wied, antic sobirà d'Albània, no hi està conforme, i ha dit al flammant monarca que això de la Corona, si s'ho havia posat al cap, s'ho haurà de posar als peus.

No passi ànsia el Príncep de Wied, que d'això ja se'n cuidarà el poble.

A la ciutat d'Amberes s'acaba de celebrar un Congrés Internacional contra l'alcoholisme, i un dels acords presos consisteix en extreure el rigor de la llei contra els xòfers que causin desgràcies, per mor d'haver begut una mica massa.

No creiem en l'eficàcia d'aquesta mesura, doncs si el fet de que els xòfers no tastin l'alcohol servis d'alguna cosa, als Estats Units quasi no hi hauria cap accident, i és el país on es registren més víctimes d'automòbil. El que cal prohibir als xòfers, no és la beguda, sinó la velocitat, que encara embriaga més.

No fa gaires dies, al Papiol es va descobrir una serp que havia fet niu en una casa de pagès, on la mestressa i un infant, i de nit, quan la dona dormia, la serp es ficava a la seva cambra i li xuclava la llet del pit, per quin motiu l'infantó de la mestressa s'anava aflaquint de tal manera, que s'havia quedat amb la pell i els ossos, sense que hom sapigués de quin mal patia.

Aquest fet que sembla tan vulgar, al nostre país té tota la importància d'un símbol, car és la imatge calcada de la vella política espanyol que ens va portar a les desfetes de Cuba i del Marroc. Hom diu que la serp nacional ha estat també aixafada: nosaltres no ens ho acabem de creure.

Uns pescadors de Blanes, en sortir a la mar amb llurs barques, van trobar una cinquantena de porcs morts, que suraven per aquelles aigües, i els van pescar.

Amb això, si troben la butifarra una mica salabrosa, ja ho saben de que ve.

S'estan fent gestions per a construir una Associació Nacional de Rentistes.

Cal esperar que, als organitzadors, se'ls donarà la Medalla del Treball.

A Portugal s'ha trobat un petit dipòsit de bombes de mà, que de moment va fer pensar en un complot terrorista, però que, ben averiguat, va resultar que les tals bombes pertanyien a un mariner que havia pres part a la guerra europea i que, com a record, s'havia fet col·leccionista dels esmentats artefactes.

Encara com no va decidir-se a fer col·lecció de tancs o de canons del 42.

Degut a la manca de pluges, fa una calor insuportable i hi ha una sequedat espantosa.

Ha durat uns quants dies que s'ha posat mig núvol i al cel hom hi feia tots els preparatius de ploure. Molts tenors de celòbert i tiples d'aigüera s'han esgagamellat per tal d'aconseguir un bon ruixat, i tot ha resultat inútil: quan més confiàvem en l'aiguat, s'ha tornat a serenar el firmament i el termòmetre ha pujat un parell de graus més.

Si això continua, hom diu que els pagesos hauran de regar els horts amb la porrona, car per ara, gràcies a Déu, de vi no en manca. I, com que la necessitat no té llei, potser s'arribarà a perdre la mena dels aiguaders.

Vet ací un cas de força major que, si s'arribava a presentar als Estats Units, potser acabaria amb la Llei Seca.

Imp. La Campana i L'Esquella. Olm, 8.—Barna.

Aviat

Barcelona Cor de Catalunya

Per Lluís Capdevila